

הברית מתוך הערלה, וכשהנגה
הזה נכנס פנימה ומפריד בין
הערלה לבין המקדש, אז נקרא
חשמל, חש ונגלה, מל. מה זה
מל? כמו שגאמר (יהושע ה) מל
יהושע. סוד של אות ברית
מתעכב מלהתגלות מתוך ערלה.
ויש סוד אחר, שהרי אורו נראה
ולא נראה, וכשמתגלה חשמל,
מעבר אורו. אבל הסוד הראשון
הוא בסוד הכתוב כראוי, והכל
הוא יפה, ונאה הוא.

בנגה הזה מפתה את האשה לטל
את אורה, ועל כן כתוב, (משלי ה)
וחלק משמן חכה. שם את אותו
האור כנגד הברית, ומשום כך
מפתה אותה ונוטלת את אורו.
וזהו הפתוי שמפתה את האשה,
שכתוב נפת תטפנה שפתי זרה
רגו.

בא וראה, ביום הששי כשמגיע
זמן הערב, קופץ בפנים אותו
(מדורה) אור האש, ועולה למעלה
להפנס לתוך הגונים. אז
מתתקנים ישראל למטה,
ומסדרים סעודות ומתקנים
שלחנות, כל אחד ואחד את
שלחנו. אז שלהבת אחת יוצאת
ומכה באותה מדורה. כיון שמכה
בה, מתגלגלות אותה שלהבת
ואותה מדורה, ונכנסות לנקב
תהום רבה, ונטמנות שם
ויושבות שם.

ואותה שלהבת היא מצד הימין,
ומשום שהיא מצד הימין,
מעבירה את אותה מדורה,
ומכניסה אותה לנקב תהום רבה,
ויושבת שם עד צאת השבת. כיון
שיוצאת השבת, צריך לעם
ישראל לברך על האש, ויוצאת
אותה שלהבת בברכה שלמטה,
ושולטת על אותה מדורה כל
אותו הלילה, ונכנעת אותה
מדורה.

מלגלגא רזא דאת קיימא, מגו ערלה. וכד
האי נגה עאל לגו, ואפריש בין ערלה, ובין
מקדשא, כדין אקרי חשמל חש ואתגלגא.
מל, מהו מל. כמה דאת אמר (יהושע ה) מל
יהושע. רזא דאת קיימא, אתעכב מלאתגלגא
מגו ערלה.

ואית רזא אחרא, דהא נהורא דיליה, אתחזי
ולא אתחזי, וכד אתגלגא חשמל אתעבר
נהוריה. אבל רזא קדמאה, איהו ברזא דקרא
כדקא יאות, וכלא שפיר איהו, ויאות הוא.
בהאי נגה, מפתה לאתתא, לנטלא נהורא. ועל
דא פתיב, (משלי ה) וחלק משמן חפה, שוי
ההוא נהורא לקבליה דברית. ובגיני כך מפתה
ליה, ונטלא נהוריה. ודא איהו פתויא דמפתה
לאתתא, דכתיב, (משלי ה) נפת תטפנה שפתי זרה
רגו.

תא חזי, ביומא שתיתאה כד מטא זמנא
דערב, דליג לגו ההוא (נ"א מדורה) נהורא
דאשא, וסלקא לעילא לאעלא גו גוונין. כדין
מתתקנין ישראל לתתא, ומסדרין סעודתין,
ומתקנין פתורין, כל חד וחד פתוריה. כדין
חד שלהובא נפיק ובטש בההוא מדורא, כיון
דבטש ביה, מתגלגלן ההוא שלהובא, וההוא
מדורא ועאלין בנוקבא דתהומא רבא,
ואתטמון ויתבת תמן.

וההוא שלהובא איהו מסטרא דימינא, ובגין
דהוא מסטרא דימינא, אעבר לההוא
מדורא, ואעיל ליה לנוקבא דתהומא רבא,
ויתב תמן עד דנפיק שבתא. כיון דנפק
שבתא, אצטריך להו לעמא דישראל לברכא
על אשא, ונפקא ההוא שלהובא, בברכתא
דלתתא, ושליט על ההוא מדורא כל ההוא
ליליא, ואתכפיא ההוא מדורא.